

Cuộc Sống Vô Giá Đoàn Thị Cảnh

Đó là lý do vì sao Nhiên ở đây, sau một liều thuốc-chứa-cái-chết. Liều thuốc-đánh-cấp-cuộc-sống. Hai mươi tám tuổi, tan vỡ lần đầu tiên, thất vọng lần đầu tiên, và tuyệt vọng lần đầu tiên. Thường cái gì đầu tiên thì làm cho người ta chao đảo.

Đâu là cái giá của cuộc sống? Đó là câu hỏi mà chưa bao giờ Nhiên thoả mãn khi tìm câu trả lời. Cụ thể như một mái ấm gia đình? Một sự thành đạt trong công việc? Hay trùu tượng như một tình cảm riêng tư? Một nụ cười? Một tiếng khóc? Một khoảnh khắc hạnh phúc? Một niềm đam mê ngây dại?...

Giờ đây, nằm trên giường bệnh, Nhiên cảm thấy không thể suy nghĩ nhiều.

Những người bạn đồng nghiệp cô ai cũng vồn vã:

- Chị phải khoẻ lên nhé!

- Chị vắng chúng em chả làm nên việc gì!

- Trưởng phòng Nhiên vắng làm công việc ứ đọng lại cả đống, mau khoẻ mà làm việc nhé, chúng tôi đợi cô đấy!

Rất nhiều. Rất nhiều. Như thể Nhiên là cả vũ trụ. Không to tát đến vậy đâu. Nhiên hiểu không có cô mọi người vẫn đang làm việc, say mê. Tám giờ hành chính vẫn cứ trôi qua. Không cần thiết ngưng đọng. Không thể ngưng đọng, dù chỉ một giây.

Bạn bè ra vào tập nập:

- Sao lại dại thế?

- Bình tĩnh mà giải quyết chứ, Nhiên vắng bọn này buồn lắm.

Có đứa ôm Nhiên khóc nức nở.

Ấm áp. Có thể vậy. Nhưng rồi Nhiên hiểu, họ sẽ quay về, bận bịu với bao công việc không tên. Cuộc sống vẫn trôi qua. Và bữa cơm chiều vẫn đầy ắp tiếng cười. Không thể ngừng lại. Không thể chìm quên.

Chỉ có anh là không đến. Tất nhiên. Không chỉ là một, hai ngày nay. Cả cuộc đời này anh đã, và đang, và sẽ không đến. Dẫu trước đó đã từng. Đến và đi nhẹ nhàng.

Đó là lý do vì sao Nhiên ở đây, sau một liều thuốc-chứa-cái-chết. Liều thuốc-đánh-cấp-cuộc-sống. Hai mươi tám tuổi, tan vỡ lần đầu tiên, thất vọng lần đầu tiên, và tuyệt vọng lần đầu tiên. Thường cái gì đầu tiên thì làm cho người ta chao đảo.

Không ai hiểu vì sao Nhiên lại nhắc máy điện thoại cầu cứu sau một hồi vật vã. Cầu cứu tai nạn Nhiên tự lựa chọn. Không phải là Nhiên hối hận. Không phải là Nhiên sợ đau. Không phải chột tiếc nuối.

Khi con người ta sắp hay đã mất điều gì, họ chợt nhận ra cái giá của nó. Cuộc sống cũng vậy. Thể xác và tinh thần cũng vậy.

Nhiên hiểu. Giữa lúc vật vã ấy, giữa ranh giới cái sống và cái chết, một chú bướm bé nhỏ từ đâu bay vào đậu chập chững trên bàn tay Nhiên. Bé nhỏ. Và mong manh. Sau cơn bão, đôi cánh tả tơi run rẩy. Run run và cần che chở.

Một sinh linh mỏng manh đang ở trên bàn tay một kẻ đang run rẩy.

Nhiên nhận ra.

Không thể huỷ hoại. Không thể định lượng. Và không thể đánh cắp.

Cuộc sống là vô giá.

Vô giá.